

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U OSIJEKU
Europska avenija 7

P-693/2024-20

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

i

R J E Š E N J E

Općinski sud u Osijeku, po sucu Nikolini Primorac, u pravnoj stvari tužitelja Marka Topalova iz Osijeka, Lastovska 1a, OIB: 36534360015, zastupanog po punomoćniku Danijeli Kuna, odvjetnici iz Osijeka, protiv tuženika Erste&Steiermarkische bank d.d. iz Rijeke, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320, zastupanog po punomoćniku Ivi Markotić Bagarić, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Hanžeković & partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 10. rujna 2026., u prisutnosti tužitelja, punomoćnika tužitelja Danijele Kuna i zamjenika punomoćnika tuženika Slađane Panić, 5. listopada 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I/ Utvrđuje se ništetnim dio odredbe sadržan u članku 8. Ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103558163 od 16. svibnja 2007. koji glasi:" u skladu s važećim odlukama Banke."

II/ Nalaže se tuženiku Erste&Steiermärkische bank d.d. da tužitelju Marku Topalovu u roku 15 dana isplati zatezne kamate koje na svaki pojedini iznos teku od dospijeća do 30. rujna 2015. i to:

- na iznos od 23,49 EUR od 01.02.2008.g. pa do 30.09.2015.g.
- na iznos od 23,49 EUR od 01.03.2008.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 23,49 EUR od 01.04.2008.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 23,49 EUR od 01.05.2008.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 23,49 EUR od 01.06.2008.g. pa do 30.09.2015.g.,

- na iznos od 23,49 EUR od 01.07.2008.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 23,48 EUR od 01.08.2008.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 23,48 EUR od 01.09.2008.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 23,48 EUR od 01.10.2008.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 23,48 EUR od 01.11.2008.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 23,48 EUR od 01.12.2008.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 23,48 EUR od 01.01.2009.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 23,47 EUR od 01.02.2009.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 23,46 EUR od 01.03.2009.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 23,46 EUR od 01.04.2009.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 39,73 EUR od 01.05.2009.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 39,72 EUR od 01.06.2009.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 39,72 EUR od 01.07.2009.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 39,72 EUR od 01.08.2009.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 39,71 EUR od 01.09.2009.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 39,70 EUR od 01.10.2009.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 39,70 EUR od 01.11.2009.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 39,69 EUR od 01.12.2009.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 39,69 EUR od 01.01.2010.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 39,69 EUR od 01.02.2010.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 39,68 EUR od 01.03.2010.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 39,68 EUR od 01.04.2010.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 39,67 EUR od 01.05.2010.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 39,67 EUR od 01.06.2010.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 39,66 EUR od 01.07.2010.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 39,65 EUR od 01.08.2010.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 39,65 EUR od 01.09.2010.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 39,65 EUR od 01.10.2010.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 28,18 EUR od 01.11.2010.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 28,17 EUR od 01.12.2010.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 28,17 EUR od 01.01.2011.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 28,16 EUR od 01.02.2011.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 28,16 EUR od 01.03.2011.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 28,15 EUR od 01.04.2011.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 28,14 EUR od 01.05.2011.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 14,47 EUR od 01.06.2011.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 14,46 EUR od 01.07.2011.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 14,46 EUR od 01.08.2011.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 14,45 EUR od 01.09.2011.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 14,45 EUR od 01.10.2011.g. pa do 30.09.2015.g., po kamatnoj stopi koja se računa u visini eskontne stope HNB-a koja je vrijedila posljednjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećane za 5 postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 30. rujna 2015. u visini zatezne kamate određene za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

III/ Utvrđuju se ništetnim dijelovi odredbe sadržani u članku 7. Ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103558163 od 16. svibnja 2007. koji glase: "obračunat će po srednjem tečaju Banke za CHF na dan odobrenja žiro-računa Banke.

Korisnik kredita upoznat je s mogućim promjenama iznosa anuiteta o dospijeću u kunama nastalog uslijed promjene tečaja. Potpisom na ovom Ugovoru korisnik potvrđuje da ga je Banka informirala o posljedicama i svim eventualnim rizicima promjene tečaja."

IV/ Nalaže se tuženiku Erste&Steiermärkische bank d.d. da tužitelju Marku Topalovu u roku 15 dana isplati zatezne kamate koje teku na svaki pojedini iznos od dospijeća do 30. rujna 2015. i to:

- na iznos od 1,41 EUR od 01.08.2007.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 2,83 EUR od 01.09.2007.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 4,24 EUR od 01.12.2007.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 2,17 EUR od 01.01.2008.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 8,54 EUR od 01.04.2008.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 7,81 EUR od 01.05.2008.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 1,37 EUR od 01.07.2008.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 1,00 EUR od 01.08.2008.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 3,58 EUR od 01.11.2008.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 23,27 EUR od 01.12.2008.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 12,66 EUR od 01.01.2009.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 28,09 EUR od 01.02.2009.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 35,10 EUR od 01.03.2009.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 26,25 EUR od 01.04.2009.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 26,44 EUR od 01.05.2009.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 22,60 EUR od 01.06.2009.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 21,13 EUR od 01.07.2009.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 20,59 EUR od 01.08.2009.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 22,99 EUR od 01.09.2009.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 19,76 EUR od 01.10.2009.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 20,74 EUR od 01.11.2009.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 22,58 EUR od 01.12.2009.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 27,33 EUR od 01.01.2010.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 31,41 EUR od 01.02.2010.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 32,03 EUR od 01.03.2010.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 38,87 EUR od 01.04.2010.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 39,12 EUR od 01.05.2010.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 43,95 EUR od 01.06.2010.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 60,43 EUR od 01.07.2010.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 51,73 EUR od 01.08.2010.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 72,21 EUR od 01.09.2010.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 65,49 EUR od 01.10.2010.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 56,88 EUR od 01.11.2010.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 76,71 EUR od 01.12.2010.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 92,02 EUR od 01.01.2011.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 82,96 EUR od 01.02.2011.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 83,64 EUR od 01.03.2011.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 75,31 EUR od 01.04.2011.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 84,50 EUR od 01.05.2011.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 107,43 EUR od 01.06.2011.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 98,89 EUR od 01.07.2011.g. pa do 30.09.2015.g.,

- na iznos od 144,34 EUR od 01.08.2011.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 143,60 EUR od 01.09.2011.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 105,65 EUR od 01.10.2011.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 105,36 EUR od 01.11.2011.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 99,34 EUR od 01.12.2011.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 106,85 EUR od 01.01.2012.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 112,65 EUR od 01.02.2012.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 112,06 EUR od 01.03.2012.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 108,72 EUR od 01.04.2012.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 108,95 EUR od 01.05.2012.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 110,22 EUR od 01.06.2012.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 112,59 EUR od 01.07.2012.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 109,65 EUR od 01.08.2012.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 111,15 EUR od 01.09.2012.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 107,89 EUR od 01.10.2012.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 105,68 EUR od 01.11.2012.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 109,36 EUR od 01.12.2012.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 114,15 EUR od 01.01.2013.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 118,29 EUR od 01.02.2013.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 113,34 EUR od 01.03.2013.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 113,64 EUR od 01.04.2013.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 117,70 EUR od 01.05.2013.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 113,43 EUR od 01.06.2013.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 109,69 EUR od 01.07.2013.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 108,66 EUR od 01.08.2013.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 102,77 EUR od 01.09.2013.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 103,36 EUR od 01.10.2013.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 107,58 EUR od 01.11.2013.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 106,13 EUR od 01.12.2013.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 109,20 EUR od 01.01.2014.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 128,57 EUR od 01.02.2014.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 88,30 EUR od 01.03.2014.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 89,67 EUR od 01.04.2014.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 89,15 EUR od 01.05.2014.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 86,84 EUR od 01.06.2014.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 86,73 EUR od 01.07.2014.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 88,35 EUR od 01.08.2014.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 90,51 EUR od 01.09.2014.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 90,77 EUR od 01.10.2014.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 90,72 EUR od 01.11.2014.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 93,82 EUR od 01.12.2014.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 94,41 EUR od 01.01.2015.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 112,37 EUR od 01.02.2015.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 96,85 EUR od 01.03.2015.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 94,53 EUR od 01.04.2015.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 94,53 EUR od 01.05.2015.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 94,53 EUR od 01.06.2015.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 94,49 EUR od 01.07.2015.g. pa do 30.09.2015.g.,
- na iznos od 94,49 EUR od 01.08.2015.g. pa do 30.09.2015.g.,

- na iznos od 94,49 EUR od 01.09.2015.g. pa do 30.09.2015.g., po kamatnoj stopi koja se računa u visini eskontne stope HNB-a koja je vrijedila posljednjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećane za 5 postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 30. rujna 2015. u visini zatezne kamate određene za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

V/ Odbija se tužitelj Marko Topalov s dijelom tužbenog zahtjeva koji glasi:

„Utvrđuje se ništetnim dio odredbe sadržan u članku 2. Ugovora o kreditu broj 2402006- 1031262160/51400607-5103558163 od 16. svibnja 2007. koji glasi: "=96.800,00 CHF (devedesetšestisućaaosamsto CHF) protuvrijednost u kunama obračunata po srednjem tečaju Banke na dan puštanja kredita u tečaj ".

„Utvrđuju se ništetnim dijelovi odredbe sadržani u članku 7. Ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103558163 od 16. svibnja 2007. koji glase: "Iznos mjesečnog obroka = 456,24 CHF", "od =58.080,00 CHF (pedestosaamtisućaaosamdeset CHF).", "Iznos anuiteta =302,97 CHF", "od = 38.720,00 CHF (tridesetosaamtisućasedamstodvadeset CHF)", "=153,27 CHF".

VI/ Odbija se tužitelj Marko Topalov s dijelom tužbenog zahtjeva koji glasi:

„Nalaže se tuženiku Erste&Steiermärkische bank d.d. Rijeka, Jadranski trg 3A, OIB: 23057039320 isplatiti tužitelju MARKU TOPALOV iz Osijeka, Lastovska 1a, OIB: 36534360015 iznos od 7.749,91 EUR, koji predstavlja ukupan zbroj preplate po osnovi preplaćenih kamata i preplate po osnovi tečajne razlike umanjen za iznos priznat u konverziji, s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od 01.10.2015.g. pa do 31.12.2022.g. po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01.01.2023.g. do 29.12.2023.g. po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023.g. pa do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve to u roku od 15 dana.“

VII/ Utvrđuje se da ne postoji potraživanje tuženika Erste & Steiermarkische bank d.d. prema tužitelju Marku Topalovu koje se odnosi na tzv. negativne razlike u kamati odnosno na iznose za koje je tužitelj platio manje anuitete jer je kamatna stopa bila manja od početno ugovorene kamatne stope.

riješio je

VIII/ Odbija se tuženikov prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Osijeku.

IX/ Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 7. lipnja 2019. podnio tužbu u kojoj je naveo da je s tuženikom kao davateljem kredita 16. svibnja 2007. sklopio Ugovor o kreditu prema kojem mu je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 96.800,00 švicarskih franaka (u nastavku: CHF) u kunsjoj protuvrijednosti. Navodi da su se tijekom otplate kredita radi dizanja kamatne stope te tečaja CHF u odnosu na kunu, početno ugovoreni anuiteti povećavali u odnosu na početni plan otplate kredita. Naime, pored iznosa glavnice, tužitelj je bio dužan tuženiku platiti i redovnu kamatu koja je ugovorena kao promjenjiva i koja se tijekom postojanja obveze po Ugovoru mijenjala u skladu s jednostranim odlukama tuženika. Ističe da mu tuženik prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije pružio dovoljno informacija i obavijesti o rizicima vezanim uz zaključenje predmetnog Ugovora ugovaranjem valutne klauzule CHF, odnosno o rizicima vezanim uz rast tečaja CHF u odnosu na kunu. Smatra da su navedene odredbe Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli protivne načelu savjesnosti i poštenja, te da su uzrokovale znatnu neravnotežu ugovornih strana na štetu tužitelja. Navodi i da su se o ništetnosti navedenih ugovornih odredbi već pravomoćno izjasnili sudovi Republike Hrvatske, i to povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača zbog čega se pozvao na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. koja je potvrđena odlukom Visokog trgovačkog suda broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., na presudu Visokog trgovačkog suda broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014., na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/2014 i Rev-2245/2017 od 20. ožujka 2018. Navodi da je sukladno čl. 502. c. Zakona o parničnom postupku sud vezan za prethodna utvrđenja u naprijed navedenim presudama. Navodi da je s tuženikom 10. veljače 2016. sklopio Dodatak Ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita denominiranog u kunama s valutom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u eurima. Smatra da mu tuženik unatoč provedenoj konverziji nije u cijelosti vratio preplaćene iznose nastale kao posljedica ugovaranja ništetnih odredbi pogotovo stoga što u vrijeme konverzije kredita još uvijek nije bila donesena pravomoćna odluka Visokog trgovačkog suda kojom je utvrđena ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u predmetima „švicarac“. Stoga navodi da mu je tuženik dužan vratiti sve što je primio na temelju ništetnih odredbi ugovora o kreditu. Uzimajući u obzir navedeno, predložio je sudu da donese presudu kojom će utvrditi ništetnim pojedine odredbe Ugovora o kreditu kojima je ugovorena valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa, te kojom će obvezati tuženika da mu na ime preplaćenih iznosa kamate i tečaja isplati iznos od 60.129,99 kuna (7.980,62 eura) zajedno sa zateznim kamatama koje na preplaćene iznose kamate od 11.750,55 kuna (1.559,57 eura) i tečaja od 51.404,57 kuna (6.822,56 eura) teku od dospijeca svakog pojedinog iznosa do 30. rujna 2015.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu, te je istakao prigovor mjesne nenadležnosti. Navodi da su stranke ugovorile mjesnu

nadležnost suda u mjestu sjedišta banke, pa da je stoga za odlučivanje u ovom predmetu nadležan Općinski sud u Rijeci. Istakao je i prigovor zastare. Oспорava status tužitelja kao potrošača. Napominje da je tužitelj dobrovoljno pristao na konverziju koja je sklopljena sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 102/2015, u nastavku ZIDZPK/15). Tužiteljev ugovor je konverzijom izmijenjen kao da je od početka sklopio kredit s valutnom klauzulom u eurima i promjenjivom kamatnom stopom primjenjivom na kredite u eurima. Dakle, konverzijom su u cijelosti izmijenjene tzv. ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli i to ne samo prisilnim propisom nego i slobodnom voljom tužiteljice koja je pristala na ponudu konverzije. Sve uplate tužitelja po predmetnom kreditu konverzijom su priznate i uračunate zbog čega je bilo kakvo potraživanje tužitelja sada neosnovano. Navodi da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe u ovom predmetu budući da je ugovor o kreditu konvertiran zbog čega se poziva na odluku VSRH Gos-1/2019. Smatra da se tužitelj neosnovano poziva na utvrđenja iz kolektivne presude jer takva utvrđenja obvezuju sudove u postupcima koje potrošači pokrenu radi naknade štete. Tvrdi da je tužitelja i općenito potrošače informirao i upozoravao o svim elementima valutne klauzule u CHF kao i o promjenjivosti kamatne stope. U slučaju da sud utvrdi ništetnim ugovorne odredbe predmetnog ugovora o kreditu o načinu promjene kamatne stope, tuženik je istakao prigovor radi prijeboja (zapravo radi prebijanja) kojim traži da sud utvrdi njegovo potraživanje prema tužitelju u iznosu 14.577,42 kuna, a koji se iznos odnosi na svaki potplaćeni anuitet od 1. listopada 2011. do isplate kada je kamatna stopa bila niža od početno ugovorene kamatne stope.

3. U dokaznom postupku pročitani su: Ugovor o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5103558163 (list 13-15 spisa), otplatni plan (list 17-21, 214-218, 224-227 spisa), pregled uplata (list 22-29 spisa), Dodatak ugovoru o kreditu (list 33-36 spisa), izračun konverzije (list 37-41 spisa), izjava o prihvatu konverzije (list 219-220 spisa), informativne obavijesti tuženika (list 139-151 spisa), obavijest o promjeni kamatne stope (list 212-213 spisa). Na okolnost visine tužbenog zahtjeva provedeno je financijsko knjigovodstveno vještačenje po stalnom sudskom vještaku Bernardi Hunjadi (list 372-385, 420 spisa). Proveden je dokaz saslušanjem tužitelja Marka Topalova (list 421 spisa). Tuženik je odustao od dokaznog prijedloga za saslušanje svjedoka Ivane Popović, djelatnika banke.

4. Predmet spora u ovom postupku je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnim dijela odredbi Ugovora o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5103558163 koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule vezane uz tečaj CHF, te zahtjev tužitelja za povrat preplaćenih iznosa kredita temeljem ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli po navedenom ugovoru.

5. Među strankama nije sporno:

- da je tužitelj kao korisnik kredita 16. svibnja 2007. s tuženikom kao davateljem kredita sklopio Ugovor o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5103558163 kojim je tužitelju odobren stambeni kredit u iznosu od 96.800,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika važećem na dan korištenja kredita;

- da se tužitelj obvezao platiti tuženiku kamatu po kamatnoj stopi koja je promjenjiva, a koja na dan sklapanja ugovora iznosi 4,75% godišnje;

- da se kredit otplaćuje 360 mjeseci u jednakim mjesečnim anuitetima;
- da je tužitelj potpisom ugovora pristao na promjenjivost kamatne stope u skladu s važećim odlukama tuženika;
- da su tužitelj i tuženik 10. veljače 2016. sklopili Aneks Ugovoru o kreditu (u nastavku: Dodatak) kojim je kredit konvertiran;
- da su stranke Dodatkom utvrdile da je tužitelju na dan konverzije 30. rujna 2015. na ime preostale neotplaćene glavnice ostao iznos od 53.759,77 eura, da je konverzijom utvrđena preplata tužitelju na dan 30. rujna 2015. u iznosu od 2.925,68 kuna koja će se koristiti za namirenje 50% iznosa budućih anuiteta sve dok se iznos preplate u cijelosti ne iskoristi.

5.1. Navedene nesporne činjenice proizlaze i iz Ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103558163 i Dodatka Ugovoru o kreditu.

6. Među strankama je sporno jesu li odredbe Ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103558163 koje se odnose na valutnu klauzulu vezanu uz tečaj CHF i promjenjivu kamatnu stopu ništetne, te ima li tužitelj pravo na povrat preplaćenih iznosa kredita temeljem takvih odredbi uzimajući u obzir da je kredit konvertiran. Sporno je i to je li nastupila zastara tužiteljevog potraživanja.

7. Sud je utvrdio neosnovanim tuženikov prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Osijeku. Naime, odredbom čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača (a što je sukladno i s aktom Europske unije i to Direktive vijeća broj 93/13) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s tim da se smatra da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, osobito ako se radilo o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Pravna posljedica takvih odredbi propisana je čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača kojom je određeno da je nepoštena ugovorna odredba ništava. U konkretnom slučaju, Ugovor o kreditu bio je sklopljen na naprijed formuliranom obrascu (što proizlazi iz nastavka obrazloženja ove presude), pa se temeljem zakonske presumpcije smatra da se radi o unaprijed formuliranim odredbama o kojima stranke nisu pregovarale zbog čega tužitelj nije imao nikakvog utjecaja na njihov sadržaj. Uzimajući u obzir navedeno, kao i činjenicu da je Općinski sud u Rijeci (čija je mjesna nadležnost ugovorena Ugovorom o kreditu), od prebivališta tužitelja udaljena cca. 450 km, utvrđeno je da odredba o ugovorenoj mjesnoj nadležnosti predstavlja nepoštenu ugovornu odredbu sa svrhom da se nadležnost za sve sporove iz Ugovora povjeri sudu sjedišta tuženika, te da se time ostvari pogodnost i bitno manji troškovi na strani tuženika. Ako se uzme u obzir udaljenost mjesta prebivališta tužitelja od suda čija je nadležnost ugovorena, takva bi ugovorna odredba za tužitelja izazvala visoke troškove dolaska na sud, a time i znatnu neravnotežu u procesno pravnom položaju ugovornih stranaka. Iz navedenih razloga proizlazi da među strankama nije sklopljena valjana prorogacijska klauzula u smislu odredbe čl. 70. st. 1.-4. ZPP-a, pa je stoga istaknuti prigovor tuženika o mjesnoj nenadležnosti ovog suda u cijelosti neosnovan. Osim navedenog, prigovor nenadležnosti ovog suda je neosnovan i u smislu odredbe čl. 59. ZPP-a, budući da je

istom zakonskom odredbom jasno određeno da je za suđenje u sporovima protiv pravne osobe koja ima poslovnu jedinicu izvan svoga sjedišta, i ako spor nastane u povodu djelatnosti te jedinice, pored suda opće mjesne nadležnosti nadležan i sud na čijem se području ta poslovna jedinica nalazi. Budući da je ugovor sklopljen u Podružnici Osijek, te da je tužitelj podnoseći tužbu izabrao Općinski sud u Osijeku kao mjesno nadležan sud, sud je odbio tuženikov prigovor mjesne nenadležnosti zbog čega je odlučeno kao u izreci rješenja.

8. Presudom Visokog Trgovačkog suda poslovni broj: PŽ-7129/13, odnosno presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12, presudom Visokog Trgovačkog suda poslovni broj: PŽ-6632/17, te presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Revt-249/14 i presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Rev-2221/18 odlučeno je da je, između ostalih tuženika, i ovdje tuženik u razdoblju od 1. travnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditu, na način da su nepošteno ugovorili promjenu kamatne stope jednostranim odlukama banke i na način da o svakoj promjeni nisu s potrošačem pojedinačno pregovarali, niti su ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu potrošača, korisnika kredita, sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njemu nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak.

8.1. Sud smatra neosnovanim prigovor tuženika da ne postoji pravni interes tužitelja za podnošenje predmetne tužbe zbog izvršene konverzije jer je i VSRH u svojoj odluci broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. također zauzeo pravno shvaćanje da korisnik kredita samim sklapanjem dodatka Osnovnom ugovoru o kreditu nije izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, a slijedom toga i pravo na postavljanje kondemnatornih zahtjeva za isplatu temeljem tako utvrđenih nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu.

8.2. Neosnovan je i prigovor tuženika da pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., Visokog trgovačkog suda u Zagrebu broj PŽ-7129/13 i PŽ-6632/17 kojima je utvrđena ništetnost i nepoštenost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi, ne obvezuje stranke u ovom postupku jer da te eventualno ništetne odredbe više ne postoje budući da su sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu zamijenjene novim. Sud je ocijenio takve navode tuženika neosnovanim jer tek utvrđenjem ništetnosti pojedinih odredbi osnovnog Ugovora o kreditu za tužitelja kao potrošača nastaje subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa tuženiku do kojih je došlo temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora.

9. U smislu odredbe članka 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 41/14., 110/15. i 14/19. – dalje u tekstu: ZZP/14) – koji je bio na snazi u vrijeme kada je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. postala pravomoćna - odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl.106. st.1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl.106. st.1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji

potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

9.1. Identično je bilo propisano i ranijim Zakonom o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09. - dalje u tekstu: ZZP/07) – koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja kolektivne tužbe – tj. čl. 138.a kojim je propisano da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl.131. st.1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl.131. st.1. ovoga Zakona obvezuje sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

9.2. Također je i odredbom čl. 502.c ZPP propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st.1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti, u kojem će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

9.3. Imajući na umu smisao sudske zaštite kolektivnih interesa potrošača, ovaj sud smatra da se pravna utvrđenja iz presude povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača mogu primijeniti u svim parnicama koje potrošači individualno pokreću protiv trgovaca radi ostvarenja svojih prava koja su im povrijeđena na način kako je to utvrđeno u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava, dakle ne samo u postupcima radi naknade štete, već i u svim parnicama u kojima se zahtjev za isplatu temelji upravo na utvrđenju ništetnosti pojedine ugovorne odredbe, koju je ništetnost sud već utvrdio u postupku radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača. U suprotnom bi tumačenju takva deklaratorna presuda sama po sebi ostala bez konkretne svrhe tj. mogućnosti da na temelju iste individualni potrošač ostvari zaštitu svojih prava s obzirom da bi potrošač iste činjenice odnosno tvrdnje o ništetnosti ugovornih odredbi (tj. povredi njegovih interesa i prava) ponovno morao dokazivati u individualno pokrenutom postupku. Upravo na ovakav način tumačenja zakonskih odredbi upućuje i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015., kada obrazlaže aktivnu legitimaciju tužitelja u tom postupku za podnošenje tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, naglašavajući da zakonske odredbe nisu same sebi svrha, već se donose u svrhu uređenja određenog pravnog područja i pravnih odnosa koji u njemu nastaju, a u primjeni donesenih propisa one se trebaju tumačiti smisleno, polazeći od volje zakonodavca, ali uvijek imajući na umu svrhu kojoj su one namijenjene, kao i učinak koji se njihovom primjenom postiže. Na isti način ovdje citirane zakonske odredbe tumači i Visoki trgovački sud RH u obrazloženju svoje presude broj: PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. navodeći da se pojedini potrošači, u slučaju postojanja osuđujuće odluke, u postupku individualne pravne zaštite, radi naknade štete, izmjene ugovora ili slično, mogu pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava.

9.4. S obzirom na činjenicu da je predmetnim Ugovorom o kreditu između stranaka, koji je sklopljen u razdoblju na koje se odnosi presuda Trgovačkog suda u Zagrebu iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava, ugovorena kamatna stopa koja je promjenjiva u skladu s odlukom banke, dakle u skladu s jednostranom odlukom tuženika, a upravo je takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, te da je ugovorena

odredba kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te je i takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, ovaj sud smatra kako je sukladno citiranim odredbama čl. 138.a ZZZP/07, čl. 118. ZZZP/14 i čl. 502.c ZPP tim pravnim utvrđenjima vezan u ovom postupku.

10. Prema stajalištu Ustavnog suda Republike Hrvatske iz odluke broj U-III-4372/2021 od 30. lipnja 2022., u postupcima koje potrošač pokrene individualnom tužbom protiv banke, tuženik ima pravo dokazivati da odredbe kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa odnosno valuta u CHF nisu nepoštene jer su stranke o njima pojedinačno pregovarale.

10.1. Odredbom čl.81. st.1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03. – dalje u tekstu: ZZZP/03) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (st.2.). Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca (st 3.). Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (st.4.). Drugim riječima, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao.

10.2. Tuženik je tijekom postupka tvrdio da je o svim okolnostima i rizicima valutne klauzule, tužitelj obaviješten prilikom sklapanja Ugovora odnosno da je prilikom sklapanja istog tužitelju pojašnjena i odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi. Uostalom da je tužitelj samostalno odabrao valutnu klauzulu CHF.

10.3. Tužitelj je iskazao da je predmetni kredit uzeo radi kupovine stana u kojem i danas živi, da se u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu nije bavio obrtom, niti nikakvom drugom poslovnom djelatnošću, a niti da je stan iznajmljivao. Iskazao je da u svojoj matičnoj banci nije mogao dobiti kredit nakon čega je otišao u Erste banku koja mu je rekla da može dobiti kredit i predložila mu je kredit u CHF kao najpovoljniji. Tom prilikom mu nisu nudili kredit u eurima ili u kunama. U banci mu nitko nije ništa govorio o riziku tečaja CHF. Pojašnjavali su mu što znače pojmovi promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula, ali mu nitko nije spominjao mogućnost ovolikog rasta iznosa rate. Misli da mu je početna rata bila oko 1.800,00 kuna, a da je kasnije narasla na oko 3.000,00 kuna. Kada su rate kredita počele rasti, otišao je u banku pitati što se događa, a oni mu nisu mogli ništa pomoći. Da je u trenutku sklapanja ugovora znao da će mu rata ovoliko narasti, taj kredit ne bi uzeo. Ugovor o kreditu je sastavila banka. Ugovor je pročitao prije potpisivanja. U vezi kredita je bio i kod javnog bilježnika gdje mu nitko ništa nije objašnjavao u vezi pojedinih odredbi ugovora. Na konverziju je pristao iz razloga da mu se smanji iznos rate i da malo prodiše. Prilikom konverzije nije bilo govora o ovim iznosima koje sada potražuje u ovom sudskom postupku i nije se

odricao svojih daljnjih potraživanja prema banci. Kredit još uvijek otplaćuje, i plaća ga sam.

10.4. Sud je povjerovao tužitelju cijeneći njegov iskaz istinitim iz razloga što je logično, životno i uvjerljivo iskazivao o svim odlučnim činjenicama. Temeljem iskaza tužitelja sud je utvrdio da je isti u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu imao status potrošača sukladno odredbi čl.3. st.1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 96/03), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora, a kojom je odredbom propisano da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Budući da iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni kredit uzeo radi kupovine stana za osobne potrebe, da se u vrijeme sklapanja Ugovora nije bavio nikakvim obrtom niti bilo kojom drugom poslovnom djelatnošću, te da iz samog Ugovora o kreditu proizlazi da ga je sklopio tužitelj kao fizička osoba, a da tuženik tijekom postupka nije dokazao suprotno, utvrđeno je da je tužitelj imao status potrošača sukladno odredbama Zakona o zaštiti potrošača.

10.5. Uzimajući u obzir iskaz tužitelja, te utvrđenja iz kolektivne presude, utvrđeno je da tuženik nije dokazao da se o odredbama Ugovora o kreditu koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule pojedinačno pregovaralo odnosno da iste nisu bile unaprijed formulirane od strane tuženika i da je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Stoga je i ovaj sud utvrdio da su navedene odredbe Ugovora o kreditu u odnosu na valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, primjenom čl.81. st.1. ZZP-a nepoštene, te ništetne u smislu čl.87. st.1. ZZP/03. Dakle, nije utvrđeno postojanje okolnosti koje bi ukazivale da je postupanje tuženika u konkretnom slučaju prilikom ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope bilo drugačije od utvrđenja u navedenim sudskim postupcima.

10.6. Test poštenosti tih ugovornih odredaba proveden je već u kolektivnom sporu u kojemu je pravomoćno utvrđen nedostatak transparentnosti uslijed čega potrošači, korisnici kredita, nisu mogli procijeniti potencijalno znatne gospodarske posljedice koje bi te odredbe imale za njihove financijske obveze, što znači da tuženik, kao profesionalac i banka, nije dala tužitelju, kao korisniku kredita, sve potrebne informacije, uzimajući u obzir narav predmeta ugovora i okolnost da sporne odredbe Ugovora o kreditu nisu bile ni jasne ni lako razumljive, što je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja kao potrošača, pa se radi o ništetnim odredbama (čl. 81. do 88. ZZP/03).

11. Sud je utvrdio neosnovanim i tuženikov prigovor zastare jer prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Su-IV-33/2022-2 od 31. siječnja 2022. o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF, ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju, već u postupku kolektivne zaštite potrošača, zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj

se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite. Sudska odluka u kolektivnom sporu pravomoćna je 13. lipnja 2014. (glede ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi; presuda Visokog trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014.), odnosno 14. lipnja 2018. (glede ništetnosti odredbi o valutnoj klauzuli; presuda Visokog trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018.), pa do podnošenja tužbe u ovom postupku 7. lipnja 2019. nije protekao zastarni rok od pet godina, u kojem roku zastarijeva tražbina, čl. 225. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05 i 41/08, u nastavku: ZOO).

12. Na okolnost visine tužbenog zahtjeva, provedeno je financijsko knjigovodstveno vještačenje po stalnom sudskom vještaku Bernardi Hunjadi. Iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da je isti sačinjen uzimajući u obzir činjenice da je kredit iskorišten 29. svibnja 2007., da je tečaj na dan korištenja bio 4,412200, da je rok otplate 30 godina uz početnu ugovorenu kamatnu stopu od 4,75%. Vještak je u nalazu naveo da:

- u konkretnom slučaju postoji preplata na ime preplaćenog iznosa anuiteta po osnovi povećanja kamatne stope u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu u razdoblju od dana korištenja kredita do 30. rujna 2015. u iznosu 1.336,02 eura prikazano u mjesečnim iznosima pojedinačno navedenim u pisanom nalazu i mišljenju;

- u konkretnom slučaju postoji preplata na ime preplaćenog iznosa anuiteta po osnovi tečajne razlike u odnosu na tečaj na dan korištenja kredita u razdoblju od dana korištenja kredita do 30. rujna 2015. u iznosu 6.802,20 eura prikazano u mjesečnim iznosima pojedinačno navedenim u pisanom nalazu i mišljenju;

- da ukupan iznos zateznih kamata na tako utvrđene preplaćene iznose kamate i tečaja do 30. rujna 2015. iznosi 3.356,86 eura;

- da je konverzija u konkretnom slučaju napravljena u skladu s odredbama ZIDZPK/15, odnosno da je računski točna;

- da iznos preplate koja je priznata tužitelju na dan konverzije 30. rujna 2015. iznosi 2.925,68 kuna, a koja je preplata iskorištena za otplatu 50% budućih mjesečnih anuiteta sve dok se u potpunosti ne iskoristi;

12.1. Na ročištu 10. rujna 2026. vještakinja je iskazala da se tablica 2 nalaza i mišljenja odnosi na izračun zateznih kamata na preplaćene iznose i kamate i tečaja od dana preplate svakog pojedinačnog mjesečnog iznosa do konverzije 30. rujna 2015. Iskazala je da u nalazu i mišljenju nije izračunala negativnu razliku kamate jer to nije bio predmet vještačenja. Vještakinja je potvrdila da je konverzija provedena sukladno odredbama ZIDZPK-a.

12.2. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka cijeneći ga stručnim i danim sukladno pravilima struke iz razloga što je vještak jasno i uvjerljivo odgovorio na sva postavljena pitanja.

13. Nakon provedenog financijsko knjigovodstvenog vještačenja, tužitelj je u konačnici postavio kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva sukladno nalazu i mišljenju vještaka na način da je na ime preplaćenih iznosa kredita zbog ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli potraživao iznos od ukupno 7.749,91 eura koji je

umanjen za iznos preplate priznat konverzijom, sve sa zateznim kamatama od 1. listopada 2015. do isplate, te zatezne kamate koje su na preplaćene iznose kamate od 1.336,02 eura i tečaja od 6.802,20 eura tekle od dospijeca svakog pojedinog mjesečnog iznosa do konverzije 30. rujna 2015.

14. U odnosu na kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva tužitelja potrebno je reći da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. odgovarajući na pitanje koje je sporno i u ovom postupku, zauzeo pravo shvaćanje koje glasi: "Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

14.1. U odnosu na pravo tužitelja na isplatu preplaćenih iznosa anuiteta s osnove promjenjive kamatne stope i valutne klauzule, a polazeći od pravnog shvaćanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetog u naprijed citiranoj odluci broj Rev457/2025-21 od 27. svibnja 2026., utvrđeno je da tužitelj nema pravo na isplatu preplaćenih iznosa anuiteta u ukupnom iznosu od 7.749,91 eura (1.336,02 eura na ime preplate kamate i 6.802,20 eura na ime preplate tečaja, umanjeno za iznos preplate priznate konverzijom) sa zateznim kamatama tekućim od 1. listopada 2015. do isplate. Naime, ZID ZPK/15 je u člancima 19.d i 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila sklapanju Aneksa, pa je tužitelj kao potrošač bio u prilici još prije sklapanja proučiti njegove odredbe i odlučiti hoće li pristati na konverziju. Sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 stranke su iznova uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, čime je prestala obveza tuženika na povrat više plaćenih iznosa anuiteta, jer primjena ZID ZPK/15 derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama ništetnosti, kao i pravo na zatezne kamate koje na preplaćene iznose anuiteta teku nakon konverzije, tj. od 1. listopada 2015. do isplate. Dakle, iako je svrha donošenja ZID ZPK/15 bila konverzija, tako izvršena konverzija prema odredbama ZIDZPK je imala za posljedicu prestanak obveze tuženika kao kreditora (trgovca) prema tužitelju kao korisniku kredita (potrošaču) na postupanje prema ništetnoj ugovornoj odredbi o načinu promjene ugovorne kamatne stope i o valutnoj klauzuli iz konvertiranog (izvornog) kredita, jer su te odredbe zamijenjene novim odredbama koje nemaju obilježja nepoštenosti, a time posljedično niti ništetnosti, pa potrošač sklapanjem takvog dodatka sukladno ZID ZPK/15 nema pravo na isplate radi ništetnosti predmetnih ugovornih odredbi.

14.2. Nasuprot tome, tužitelj ima pravo na isplatu zateznih kamata koje su na preplaćene iznose anuiteta s osnove ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli tekle od plaćanja svakog anuiteta do dana konverzije 30. rujna 2015. koje je vještak prikazao u tablici 2 svog pisanog nalaza i mišljenja. Ovo stoga što je tijekom postupka utvrđeno da je predmetna konverzija provedena sukladno odredbama ZIDZPK/15 i što je utvrđeno da je tuženik sastavljač osnovnog Ugovora o

kreditu koji sadržava nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi temeljem kojih je tužitelj preplatio anuitete kredita. Iz svega toga nadalje proizlazi da je tuženik nepošten stjecatelj zbog čega u smislu članka 1115. ZOO-a mora platiti i zatezne kamate tekuće od dana stjecanja, po stopi propisanoj člankom 29. stavkom 2. ZOO-a što konkretno znači od dana plaćanja svakog anuiteta do dana konverzije, a kako je to vještak prikazao u nalazu i mišljenju. Budući da sukladno pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetog u odluci broj Rev457/2025-21 od 27. svibnja 2026., potrošači imaju pravo na zatezne kamate u punom iznosu, bez uračunavanja preplate priznate u konverziji, tužitelju su zatezne kamate dosuđene u punom iznosu kao u točki II/ (zatezne kamate na preplaćeni iznos kamata) i IV/ (zatezne kamate na preplaćeni iznos tečaja) tužbenog zahtjeva.

15. U odnosu na tuženikov prigovor radi prebijanja na ime negativne razlike u kamati sud je utvrdio da ne postoji takvo potraživanje tuženika prema tužitelju. Ovo stoga što prema odredbi čl. 323. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, ugovaratelj koji je kriv za sklapanje nišetnog ugovora odgovoran je svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog nišetnosti ugovora, ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka nišetnosti. Po ocjeni ovoga suda, tuženik, na čijoj su strani razlozi krivnje za sklapanje ugovora koji sadrži nišetne ugovorne odredbe, ne može ostvariti pravo na naknadu štete od tužitelja. Iz tih razloga je utvrđeno da ne postoji pravna osnova za potraživanje tuženika prema tužitelju zbog čega nije moguće zbog tzv. negativnih razlika u kamati umanjiti tražbinu tužitelja po osnovi manje plaćenih anuiteta prema nišetnim ugovornim odredbama. S druge pak strane, tužitelj na ime tzv. negativnih razlika nije ništa stekao pa da bi te iznose trebao vratiti tuženiku temeljem stjecanja bez osnove. Stoga je sud odbio prijedlog tuženika da vještak izračuna iznos koji je tužitelj manje platio jer je kamatna stopa bila manja od početno ugovorene kamatne stope budući da je osnova tog potraživanja neosnovana, pa je time i njegova visina bespredmetna.

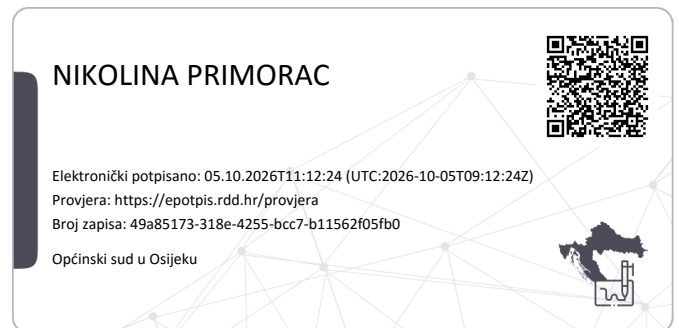
16. Sud je djelomično odbio tužitelja s tužbenim zahtjevom kao u točki V/ izreke jer se nišetnost valutne klauzule odnosi na način otplate kredita, a ne na način isplate kredita, prema kojoj odredbi se kredit isplaćuje u kunsnoj protuvrijednosti iznosa u CHF po srednjem tečaju tuženika važećem na dan korištenja kredita. Također, prema tom tečaju sačinjen je nalaz i mišljenje financijskog vještaka, na način da je za svaki anuitet utvrđena razlika između početnog tečaja i tečaja koji je vrijedio na dan dospeljeća svakog anuiteta. Stoga, navedena odredba Ugovora o kreditu nije protivna odredbama ZPP-a, ni odredbama ZOO-a, niti dovodi do neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. U odnosu na ostale dijelove predmetnog Ugovora koje je sud odbio utvrditi nišetnim, za napomenuti je da u istima nije sadržana valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa u smislu nišetne odredbe, a niti su takve odredbe bile predmetom osporavanja u kolektivnom sporu, a da bi postojali neki drugi razlozi nišetnosti tih odredbi tužitelj niti ne tvrdi, niti se mogu kao takvi izvesti po službenoj dužnosti.

17. O troškovima postupka sud je odlučio temeljem čl. 154. st. 4. ZPP na način da svaka stranka snosi svoje troškove s obzirom na djelomični uspjeh stranaka u postupku. Sud je imao na umu da je pitanje obeštećenja potrošača nakon konverzije kredita bilo podložno tumačenju sudova jer u trenutku podnošenja tužbe nije bilo pojašnjeno niti je postojala ustaljena sudska praksa, pa tužba s restitucijskim zahtjevom za isplatu na temelju nepoštenih ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF koji je konvertiran, nije bila očito neosnovana i lišena

svakog izgleda za uspjeh. Zbog toga određivanje znatnog financijskog tereta tužitelju nakon završetka postupka u obliku odluke o troškovima postupka uz primjenu članka 154. stavak 2. ZPP nije spojivo s njegovim pravom na pristup sudu kao sastavnicom ustavnog i konvencijskog prava na pošteno suđenje.

Osijek, 5. listopada 2026.

Sudac
Nikolina Primorac

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se podnosi elektronskim putem ovome sudu, a o istoj odlučuje nadležni županijski sud.

Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok za žalbu teče od dana objave presude, a za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok za žalbu teče od dana primitka presude.

DOSTAVITI:

1. pun. tužitelja
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088e-1b7fd**

Kontrolni broj: **0b59c-fad49-e0f4f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.